

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. január 25-én.

Máté evangéliuma 14. rész 30-32. verse: „Amikor azonban az erős szélre figyelt, megijedt, és amint süllyedni kezdett, felkiáltott: Uram, ments meg! Jézus pedig azonnal kinyújtotta a kezét, megragadta őt, és ezt mondta neki: Kicsinyhitű, miért kételkedtél? És amint beszálltak a hajóba, elült a szél.”

Kedves Testvéreim!

Az elmúlt héten hétfőn a Belépő alkalmán foglalkoztunk ezzel a történettel. Akkor az volt a kérdés, hogy miként jelennek meg a félelmeink és szorongásaink az evangéliumi leírásban, és hogyan tudunk azokra megoldást találni. Ott és akkor megragadott a történetnek az a részlete, amit most felolvastam. Ez pedig rögzíti azt, ami az életünk egyik legnagyobb kísértése. A körülményekre figyelni, a lényeg helyett. Péter valami olyat tehetett, ami emberileg elképzelhetetlen. Járt a vízen. Nincsen olyan fizikai számítás, amivel a víz felszínén lehetne tartani a saját lábán járó embert. Ez ebben a történetben mégis megvalósult. Volt ugyanis egy olyan erő, ami Jézust is és Pétert is a víz színén tartotta. Ami ugyanis fizikailag, az embereknek lehetetlen, az Istennek lehetséges. Amikor azonban Péter nem arra figyelt, Akitől ezt a lehetőséget megkapta, hanem az erős szélre, akkor megijedt és süllyedni kezdett.

Teljesen emberi ez az egész. Sokkal jobban figyelünk a körülményekre, mint esetleg a célra, ahová szeretnénk eljutni. Ez pedig bizonyos esetekben rendkívül fontos. Autóval közlekedünk, és ilyenkor tudjuk a célt, nem veszítjük szem elől, ahová indulunk, de figyelünk kell a többi járműre, gyalogosra, táblákra, közlekedési lámpákra. Itt azonban egy különleges közlekedési helyzet van. Péternek nem kell figyelnie semmi másra, csak arra, hogy Jézushoz eljusson.

A cél felé haladva azonban elvonja figyelmét az erős szél. Biztosan voltak hullámok is. Már sötét volt, a felhők is zavarhatták a látási lehetőségeket. Alapvetően egy valaki látszódott ebben a sötétségben, Jézus maga. Péter azonban észreveszi az erős szelet, és megijed. Ezt követően pedig süllyedni kezd. Érthető félelem és érthető ijedtség.

Életünknek hány és hány olyan jelensége van, ami ugyanilyen érthetően okoz nekünk félelmet és ijedtséget. Haladunk előre, és a világban feltámadó erős szélre figyelünk. Mit tesz az Egyesült Államok Venezuelában, meg Grönlandon? Mit tesz Oroszország Ukrajnában? Milyen az a 61 fegyveres konfliktus, amelyek a különböző kontinenseken folynak, ahol emberek ezrei veszítik el életüket? Hogyan reagálnak erre a gazdasági nagyhatalmak, meg a gazdasági középhatalmak? A kérdéseket pedig nagyon sokáig folytathatom, ami jelzi, hogy mennyire erős a szél a földi hatalmak egymáshoz való viszonyában. Ha ezeket végiggondoljuk, és csak ezt érezzük, akkor megijedünk, és a lelkünk süllyedni kezd.

Vannak közelebbi széllelkések is lelki értelemben. Ezek a nagyhatalmi események milyen hatással lesznek az országunkra? Hogyan tudjuk ebben majd megtalálni a saját nyugalunkat? Idén lesznek országgyűlési választások, és annak a széllelkései is eljutnak hozzánk. Ha csak ezekre kezdünk figyelni, akkor megijedhetünk, és a lelkünk süllyedni kezd.

Végül azt is el kell mondanom, hogy vannak a személyes életünkben is viharok. Kapcsolatok, amelyek egy darabig jól működtek, hirtelen megszakadnak, vagy éppen szépen-lassan romlanak el. Szülőkkel, testvérekkel, barátokkal, párokkal, gyerekekkel, unokákkal, tanárokkal, diákokkal. Vannak olyan események, amelyek összezavarják a lelki békességünket. Egy betegség, vagy baleset, vagy éppen személyes veszteség, talán a munkahelyünk megszűnése. Arról még nem is beszéltem, hogy pillanatnyi széllelkése lehet egy rosszul sikerült témazárónak, egy olyan feleletnek, amire ugyan készültünk, de mégsem úgy sikerült, mint ahogyan azt elképzeltük, vagy egy versenynek, ahol nem sikerült a tudásunk legjavát nyújtani. Ha pedig ezekre figyelünk, akkor könnyen megijedhetünk és elkezdhet süllyedni az életünk.

Ez a felolvasott evangéliumi történet nem azt üzeni nekünk, hogy ez óriási gond lenne. Nem az a baj, ha van szél, ha észrevesszük, sőt még az sem baj, hogyha megijedünk, és ha süllyedünk. A baj az, ha nem kiáltunk Jézusnak. Némák maradunk, és nem kérünk segítséget. A baj az, hogyha látjuk a saját lelkünk félelmeit, de nem foglalkozunk vele, nem tárjuk fel mások előtt, és nem mondjuk ki még csak imádságban sem, hogy baj van.

Péter ezt mondta ki: Uram, ments meg. Beismerte, hogy akkora volt a baj, amit már nem tudott megoldani. Nem tudott a felszínen maradni, sőt nem is tudott továbbmenni. Teljesen reménytelenné vált minden, az egész élete. Ha bármilyen megoldáson gondolkodunk, akkor ahhoz az első lépés úgy vezet el minket, ha mi is felkiáltunk. Uram, ments meg. Ments meg, mert mélyen vagyok. Ments meg, mert nem tudom, hogy mi a jó nekem. Ments meg, mert nem találom a káoszból kivezető utat. Ments meg, mert nincsen a lelkemben

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. január 25-én.

békesség. Kimondom, hogy én magam nem tudok békességet létrehozni, meg kivezető utat találni, meg magamat felemelni. Egyedül nem megy, ments meg Uram.

Pétert, aki felkiáltott, Jézus azonnal megragadta. Itt nincsen várakozási idő. Ha látja, hogy süllyedünk és mi is ezt belátjuk, és kiáltunk, akkor azonnal megragad minket. Érezni fogjuk a kezet, amelyikbe kapaszkodhatunk.

Sok-sok évvel ezelőtt, még teológus koromban részt vettem többször is egy Eger és Miskolc között zajló váltófutáson. 12 szakaszra volt felosztva a táv, voltak 5-6 kilométeres részek, és 10-12 kilométeresek is. Az első alkalommal a záró szakaszt futottam, aminek a végén az egyik miskolci sportpályán futottuk az utolsó 300 métert. Készültem ugyan a futásra, de az erőm elég erősen elfogyott, amire az utolsó 300 méterre értem. Ott azonban az egész csapat rám várt, és elkezdtek biztatni, hogy most már nincsen sok hátra, adjak bele mindent. Az egyik csapattársam pedig megfogta a kezemet, és bátorításként megszorította. Hirtelen olyan erő ért el hozzám, amiről nem is gondoltam volna, hogy még van bennem. Az utolsó métereket már sprintelve tettem meg, és felszabadultan haladtam át a célvonalon. Valaki megragadott és felemelt.

Amikor Jézus megragadja az életünket, akkor az ugyanilyen erővel hat ránk. Olyan energiák szabadulnak fel bennünk, amiről nem is gondoltuk volna, hogy bennünk van. Olyan szeretetet tudunk másoknak adni, amiről nem is gondoltuk volna, hogy képesek vagyunk rá. Olyan örömet érzünk, amiről azt gondoltuk, hogy soha nem fogunk érezni. Jézus megragad és felemel minket.

A történet végén pedig, amikor beszálltak a hajóba, elült a szél. Nem csupán a süllyedéstől mentette meg Jézus Pétert, hanem még azt a jelenséget is megszüntette, amitől az apostol megijedt. Nincsen süllyedés, és nincsen ijedtség.

Jelképesen Jézus a mi életünk hajójába is beszáll. Ha pedig Ő is ott van az életünkben, a hajóban, akkor elül a szél. A legerősebb szél is, a legtombolóbb is. Az is, amelyikkel esélyünk sincsen megküzdeni. Az is, amelyik a hatalmak között van, az is, amelyik országunkban fúj, vagy amelyik a személyes életünket terheli. Jézus közelében eláll a szél.

Ha fúj is a szél, ha féltél is, már nem fúj, és már nem kell félned. Jézus megfogja a kezed, belép az életedbe, hogy ne egyedül kelljen küzdened, ne egyedül kelljen lépned! Itt van ma is, hogy mindannyiunk életében elálljon a szél!

Ámen!